

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 83.

Fjerde Sessions tredje Samling.

23de Møde.

Onsdagen den 13de Juli.

(Forts.)

Lindberg (forts.): At vi nu skulle give noget som helst betydeligt Vederlag derfor, finder jeg ikke rimeligt; det er ganske betydelige Summer, der paahviler det danske Folk at udrede, og de blive Aar for Aar større, og der kommer vel den Tid, at Rigsdagen, og navnlig Folkethinget, maa see noget strengere paa alle de Indrømmelser, som gives, baade i den ene og den anden Retning, dersom Stattebyrderne ikke med Gøt, naar Omstændighederne blive noget mindre heldige, end de have været i de heldige Aar i Danmark, skulle indføre en Tilstand hos os selv, som kan blive meget trykkende for Befolkningen. Det har nu vist sig, at vi bære endnu et ganske betydeligt Tryk af de vestindiske Der endnu den Dag idag, og at Staten ikke har saamange Indtægter af de vestindiske Der, som den har Udgifter deraf, og, naar det saaledes viser sig, at disse Der ikke kunne subsistere uden at faae en saadan Understøttelse Aar for Aar, og det rimeligviis endnu i en lang Tid, saa synes det mig paafaldende, om Folkethinget vilde gaae ind paa at bevilge en saa betydelig Sum, som den her er begjært. Skulde jeg have nævnt et Tal feil, saa maa det ligge dert, at jeg troede, at den ærede Ordfører talte om vestindiske Dalere, og jeg talte om Rigsbankdalere, og derpaa er der jo en stor Forskjel. Saaledes tror jeg da, at Forholdet virkelig stiller sig, at man vel kan indrømme, at der ogsaa hos Plantageeierne har vist sig en vis Tilbøielighed til at gaae ind paa de Forslag, der ere fremkomne fra Regeringens Side; men det er dog vel ogsaa ganske klart, at de Ingentlunde havde gjort det, uden

fordi de sølte sig nødte til at give efter for de stedse gjentagne Bestræbelser fra den danske Regerings Side for at fremfalde taaleligere og billigere Raar for Slavebefolkningen og for at bringe det dertil, at de grædeviis kunne komme til at nyde menneskelige Rettigheder. Naar der ikke har været gjort lignende Bestræbelser fra de andre Staters Side, saa er det jo ogsaa ganske naturligt, at Plantageeierne der heller ikke kunne have sølt sig drevne til selv at gjøre saadanne Tilbud eller at gaae ind derpaa; men det er jo os alle bekendt, at det har været en ganske stadig Bestræbelse allerede for Aaret 1755 fra den danske Regerings Side at bringe en bedre og taaleligere Tilstand tilveie for disse Mennesker.

Da ingen flere begjærede Ordet, stred man til Afstemning, hvorved

1) § 1 (see Anhang VI, Sp. 103) vedtoges med 60 Stemmer mod 7.

2) Udvalgets Forslag til § 2: Istedetfor „inden hvilken — troe“

sattes:

„inden hvilken saavel Indsigelser mod Risternes Rigtighed, som Paaastande fra deres Side, der i Henhold til § 4 troe“ vedtoges eenstemmigt med 59 Stemmer.

3) Udvalgets Forslag:

Til Slutningen af § 2 fores:

„Begjærer Rogen Udskrift af, hvad han i saa Henseende har fremsført, bliver en saadan at meddele ham“.

vedtoges eenstemmigt med 60 Stemmer.